

Ruhum Konuşsun

— turgay-kilic · 16 Şubat 2026

Tüm ihtimalleri bir anlığına sustur. Kır kalemini, savur geceye kâğıtlarını. Zamana yenik sözler köşeye çekilsin. Kaleminin sustuğu yerde, Kendi karanlığının diliyle Ruhum konuşsun. Yıldızlar ardına gizlensin Senin süslü sözlerin. Deryalar içinde kalsın derin düşlerin. Kendi gibi sade diliyle, Sustuğun yerden Ruhum konuşsun. Ne hafızalarının zindanı dayanır, Ne yüreğinin mürekkebi... Bırak! Aklın çöker bu yıkıma, Yüreğin parçalanır; sığmaz kabına. Senin pes ettiğin yerden Ruhum konuşsun. En karanlık hâlin bile içinden, Küllerini üfleyip bir nefeste geçen, Ateşinin közünden Ruhum konuşsun. Turgay kılıç